

Kaapon Kaiku

III/2025

31. vuosikerta

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys.....	3
Kyläläisten kokoontumiset	3
Pakko vai ilo kirjoittaa?	4
Ristikon ratkaisu	7
Porilaisvitsi.....	7
Lutanjärveä hoidettiin koneniitolla	8
Mustaherukan viljelykokemus	12
Ennen ja nyt.....	14
Ristikko.....	16

Julkaisija: Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi

Painos: n. 165 kpl

Ilmestymisajankohdat: I Maaliskuu
II Kesäkuu
III Syyskuu
IV Joulukuu

TOIMITUS

RIKANTILA:

Tauno Perkiö (päätoimittaja)
puhelin 044 9802153
sähköposti tauperk@gmail.com

SAARI:

Kirsi Hassinen

puhelin 040 5074843
sähköposti kirsi.hassinen@platom.fi

LUTTA:

Mauno Paassilta
puhelin 050 568 7147
sähköposti manu47@eurajokinetti.fi

RITAVUORI:

Marja Hiltunen

puhelin: 040 7170221
sähköposti
hiltunen.marja@gmail.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2025

Mikkola Marko, pj	050-4102078
Esko Maija, varapj	050-3387194
Pörsti Juhani, rahastonhoitaja	050-0824501
Capri Tiia	044-2421674
Laakeristo Hanna	050-3098703
Kiikola Markku	050-3639863
Savila Pirkko	050-3713740
Saksa Tomi	045-1242294
Perkiö Tauno	044-9802153

Puheenjohtajan tervehdys

Kylissämme ollaan siirrytty nyt syksyn tunnelmiin, ensimmäistä kertaa ilman koulun lasten raikua ja iloa. Viime vuonna sentään työ koulussa pääsi alkamaan, vaikka nuijan kopautus päättikin sen melkein alkuruutuunsa. Onneksi on edelleen välillä tarjolla aurinkoa ja lämpöäkin piisaa, joten ankeus on lähinnä henkistä.

Kesä alkoi sekin vähän apeissa merkeissä, mutta sitten tuli heinäkuu ja näytti parastaan. Hellepäiviä oli heinäkuussa peräti 23, joista 20 peräkkäin. Ennätyksiä rikottiin. Olen itse töissä juomatehtaassa, jossa kesän merkitys on suuri. Jos kesäkuussa oli juomien menekki vaisua, niin heinäkuussa se kurottiin kiinni. Itse ehdin pitää kiireen keskellä lomatkin, mutta juomatehtaan tavan mukaan osa on kesälomalla vasta nyt tai myöhemminkin. Kesä jatkuu siis joillakin.

Syksyllä perinteisesti aktivoitutaan kyliemme tapahtumien merkeissä. Niistä ilmoitellaan taas mm. somekanavissamme. Tervetuloa mukaan!

Marko Mikkola
Puheenjohtaja

Kyläläisten kokoontumiset

Kylän väen ja kyläyhdistyksen jäsenten saunailtaa vietettiin lauantai-illalla 16.9. Lahdenperän takkahuoneella. Myrskyävää merta oli upeaa katsella lämpimässä sisätilassa, tulen ääressä makkaraa paistaen.

Rohkeimmat kävivät myös saunassa ja uimassa meren vaahtopäissä. Salaateista ja mustikkapiirakasta kiitokset *Tomille* ja *Annelle*.

Läpi kesän koululla on harrastettu lempeää joogaa. Rauman Walimolta tuttu ohjaaja *Meelika Altmäe* jatkaa viikoittaisten joogatunteja tarjoamista myös syksyllä. Kiinnostuneille tarjolla whatsapp-ryhmä, jossa tarkemmat päivät ja kellonajat nähtävissä.

Tulevia tapahtumia:

- Miesten ja naisten illat laavulla
- Joulun Valopolku
- joulumyyjäiset koululla

- *Tiia Capri*

Pakko vai ilo kirjoittaa?

Asuimme reilut kymmenen vuotta Sydänmaan kylässä. Siellä vietin suurimman osan lapsuudestani ja osan teinivuosistani. Tontin reunamalla, pellon laidassa sijaitsi alue, jossa leikin usein. Kallioista tasannetta, kuin lattiaa, reunustivat syreenit. Kesäaikaan tila oli kuin huone. Pitkä ”kivivare” rajasi pihan pellosta. Ohuessa multamaassa kasvoivat mehitähdet, joiden pitkät kukinnot olivat suuri ihastuksen aihe minulle. Aniliininpunaiset ketoneilikat reunustivat polkua, ja yhdellä sivustalla höttöinen maa puski keltaista vadelmaa. Maakellarin takana oleva pintamaa oli kaluttu kellarin päälle ja jäljelle oli jäänyt kuiva, suorakaiteen mallinen kuoppa, mutta minun leikeissäni se oli aivan jotain muuta. Se esitti uima-allasta.

Ainoan lapsen piti osata viihdyttää itse itseään aikana, jolloin kukaan ei ollut kuullut aamu- ja iltapäiväkerhoista. Monien äidit tekivät vielä 1970-luvulla työpäivänsä maataloudessa ja olivat niin ollen kotona, kun koululaiset tulivat kotiin. Meillä koti oli yleensä tyhjä, kun koulupäiväni päättyi. Se ei tuntunut silloin pahalta, eikä nytkään, kun muistelen ala-asteen vuosia. Opin omatoimiseksi, enkä ainakaan päätyntä uusavuttomaksi.

Jonkinlainen kerronnan ja luomisen tarve minussa on kytynyt aina. Sydänmaan aikoina keksin jonkun juonen ja esitin paremman puutteessa itse kaikki henkilö-hahmot, ja kun kavereita poikkesi, he joutuivat näyttelemään vaikka paronia, kuningasta tai herttuatarta. Sanomattakin on selvää, että ”näytelmäni” olivat aina historiallisia, ja kun joku juoni alkoi pitkästytää minua, oli seuraavan aika.

Haave ja halu kirjoittaa ovat seurannut minua läpi elämän, välillä vahvempana, välillä vain kaukaisena unelmana.

Kun päätimme *Faltun Leenan* kanssa laajentaa **Mansikkamäen Elina** - näytelmän kirjaksi, alkoi tapahtua. Saimme palvelukustanteen, joka tarkoittaa, että kirjailija ostaa itselleen x-määrän kirjoja myytäväksi. Kustantaja toimittaa kirjan Kirjavälitykseen ja markkinoi sitä. Muutamat muutkin seuraavat kirjani toimivat tällä periaatteella, ja myynti oli hyvää, kunnes äänikirja alkoi vallata alaa. Muistan kuinka Atrain & Nordin *Matti* kysyi, mitä mieltä olen, jos **Koivikon Agatha**-trilogia luettaisiin äänikirjaksi. Tämä olisi pelkkä kokeilu heidän puoleltaan. Kannattaisiko se?

Todellakin! Kokeilu kannatti, ja äänikirja oli tullut jäädäkseen. Monet hehkuttavat sen puolesta, ja olen mielissäni, koska kuunteleminen sopii monille: työmatkoilla, lenkillä ja ties missä voi pitää kuulokkeet päässään.

Vaikka minun mielestäni mikään ei korvaa tekstiä, joka on paperilla. Voit helposti selata sivuja takaisinpäin. Mitä edellisessä luvussa tapahtuikaan? Tai sitä edellisessä? Tai jopa kirjan alussa. Miten se liittyy tähän juuri tapahtuvaan?

Valitettavasti osaan kirjoittamiseeni on liittynyt monenmoista todella ikävää.

Koivikon Agatha oli jo hyvässä vauhdissa, kun *Aarne*-isä kuoli. Poliisit hakkasivat yöllä oven takana: isä oli menehtynyt Tikkurilan asemalle. Hän oli ollut matkalla *Kauko*-veljensä luokse Mikkeliin. Lopulta, kuukausien kuluttua, minun oli pakotettava itseni avaamaan tiedosto ja jatkamaan kirjoittamista. Onneksi tein tuon päätöksen, ja sitä tietenkin isäkin olisi halunnut. *Aarne* innosti minua aina kirjoittamaan. Noh, ehkä sellaisella suomalaisella tyyllillä, jonka voi tulkita suuntaan taikka toiseen: ”Mitä ihmet sää lues noit kirjoi? Mikses sää ite kirjot niit?” Kuitenkin, Koivikon Agatha on omistettu hänelle.

Kristiina Vehnätukka sijoittuu oman elämäni tähän asti vaikeimpaan ja kivuliaimpaan aikaan. Syksyllä v. 2019 *Liisa*-äidin vointi romahti. CRP oli lieskoissa, ja äiti huusi kivusta, kun häntä siirrettiin terveyskeskuksesta ambulanssiin. Tätä keikkaa kesti kaksi vuotta. En vielä kukaan tiedä, oliko syynä divertikkelit vai keuhkokuume. Syksyllä v. 2021 sydän ei enää kestänyt, ja *Liisa* nukkui pois minun ja mieheni *Jarmon* läsnä ollessa.

Tämän lisäksi toukokuussa v. 2020 Fiinu-koiran kynsi raapaisi oikeaan nilkkaani. En desinfioinut sitä, en tietenkään, koska minulle haavoista ei ollut koskaan seurannut mitään. Vaan nytpä tuli! Haava oli auki yhden vuoden ja seitsemän kuukautta, mutta kyseessä ei ollut tavallinen tulehtunut haava. Se olisi tietenkin oikealla diagnoosilla parantunut kuukaudessa, mutta Porissa ensimmäinen käynti ihotautilääkärin luona meni aivan pieleen. Siitä seurasi pelkkää harmia ja lisää kipuja. Vasta kun Sata-sairaalassa älyttiin tutkia laskimoiden kunto, todettiin pintalaskimon olevan auki n. 12 mm. Laseroinnin, joka tarkoittaa sairaan pintalaskimon poispolttamista, jälkeen haava meni kiinni parissa viikossa. Kunpa lääkäreillä olisi aiemmin ollut suurempi tahto auttaa! Ihotautilääkärin välinpitämätön toiminta ja virheelliset ratkaisut tuomittiinkin korvauksiin potilasasialautakunnassa, mutta korvaus oli kovin pieni verrattuna kärsimiini kipuihin. Nilkka on edelleen karmean näköinen, ja peitän sitä milloin vaatteilla, milloin meikillä.

Uusin kirja, **Pää-Poussan Elsa**, joka on suoraa jatkoa Vainio-Tanin Elsalle, on ollut taas tähän asti kirjoittamisen kannalta vaikein. Aineiston saaminen oli hankalaa ja paikoin mahdotonta. Siksi kirjan kirjoittaminen kesti turhan pitkään sivumäärään nähden. Lisäksi löytämäni tiedot saattoivat olla ristiriidassa esim. lehdissä kirjoitetun kanssa.

En aikonut kirjoittaa Vainio-Tanin Elsalle jatkoa, mutta kun pääni sitä alkoi kuitenkin vaatia, alkoi pitäjän historian tutkiminen. Kalannin eli Uudenkirkon historiaa ei ollut tallennettu ollenkaan samalla tasolla kuin esim. Eurajoen tai Laitilan. Kuitenkin kirja näki tänä keväänä päivänvalon. Monet kiitokset kuuluvat edelleen *Tuija Hannulalle*, Kalanti-seuran aktiiville. Hän auttoi minua todella paljon.

Tästä otin opikseni! Jatko-osaa on tulossa, mutta pitäjälle, jonka historiaa on taatusti taltioitu. Ne, jotka ovat lukeneet Pää-Poussan Elsan loppuun, tietävät, mitä tarkoitan. Ja muille voin paljastaa, että kyse on Perniöstä. Sinne Elsa ja Tuomas asettuvat aloilleen ja perustavat perheen.

Toki kirjoittaminen on ollut myös helppoa ja luonnikasta. En ole aina rypenyt surun ja surkeuden syövereissä. Kolme koiranpentuakin on ehtinyt kuulua toistakymmentä vuotta sitten alkaneeseen mahdollisuuteen kirjoittaa. Ylipäätään koen onnistuneeni tavoitteessani kuvata suuria nälkävuosia ja vapaussotaa lähinnä Eurajoen vinkkelistä, mutta laajemmin myös pirtuaikaa. Vahvat naisroolit kuuluvat kirjoittamaani genreen, ja suurin heistä on edelleen **Agatha**. Tosin tulevassa kirjassa (työnimi on **Korpinmäen naiset**) joudumme jättämään jäähyväiset hänelle. Mutta astuuko hänen saapikkaisiinsa joku muu punatukkainen nainen?

Ilo tulee esille vahvimmin silloin, kun huomaa pystyvänsä johonkin, johon ei missään nimessä olisi luullut pystyvänsä.

Jännittäviä ja kiinnostavia lukuhetkiä

-Marja Hiltunen

Ristikon ratkaisu

					Planeetta		Tyhjiö	19.11.	Reiät jäässä					
Miehillä 110 m ja 400 m		Useat	Ohje	M	Arno		K	A	L	A				
Kalenteri	A	L	M	A	N	A	K	K	A	Piikka	I	V	A	
	I	Trump-maa	O	Avio-	E	R	O	Ajetaan-kin Lamm	A	S	I	A		
myöntää teon	T	U	N	N	U	S	T	U	S	TINA Keränen	S	N		
	A	S	E	R	V	Kaia Lau-lua	R	U	U	T	A	N	A	
	J	A	T	K	O	J	O	H	T	O	Ivano-vici	O		
	U		Auto	I	Maksu	O	E	I	O	N	I	T		
Lyhentää matkaa	O	I	K	O	T	I	E	Sähkö- auto	N	I	O	Etelämanner morsiamen apuna		
	K	"8"	I	S	A	K	Dersu	A	Kelmi	Ammatti- liitto	S	A	K	
Kuninkaan uhkaus	S	H	A	K	K	A	U	S	Riita		K	I	N	A
	U	pin- noite	Jap. auto	I	S	U	Z	U	kauppa- liitto		E	F	T	A
Kuuma juoma	T	E	E	Vanha radio	A	S	A	Petteri			T	A	S	
	M	VVV	Viinanen	Long Drink -Sports	L	O	N	K	E	R	O			
Edgar	S	A	V	I	S	A	A	R	Hjelm	U	20.3.	K		
Sepele	L	E	I	Rute- nium	M	Raha- ton	P	A	Tieto- koneilla		A	T	K	
Pullon sulin	K	I	E	R	R	E	K	O	R	K	K	I		
? de France	T	O	U	R					I	XXL	I	S	O	

Porilaisvitsi

Kaksi porilaista tapasi kadulla. Toinen kysyi:

- Miten menee?

Toinen vastasi:

- Eläimet vievät koko omaisuuteni! Lompakkoni on *hukassa*, autoni on *kateissa* ja kelloni on *kanissa*. Lisäksi verokarhu vei palkkani! Jos näin jatkuu, minut perii *hukka*!

Lutanjärveä hoidettiin koneniitolla

Elokuussa 2025 Lutanjärvellä toteutettiin koneellista niittoa Lutanjärven Suojeluyhdistys ry:n organisoimana. Yhdistyksen kustantama osuus niitosta oli järven keskiosan kohdalla (Onsauvan edusta) sekä järven eteläpuolella olevan laskuojan (Lutanoja) edustalla. Niitettyjen uomien odotetaan parantavan veden virtausta järvesä. Samalla mahdollistettiin parempi kulkuväylä järven pohjois- ja eteläpään välille. Myös yksityistonteille tarjottiin mahdollisuus omakustanteiseen rannan hoitoon, joka saavuttikin suuren suosion; 14 huvila-/mökkirantaa hoidettiin niittämällä kasvustoa ja osaa myös ”nyppimällä” rantakasveja juurineen. Yhteistyö mökkiläisten kanssa sujui mainiosti.

ELY-keskus tarkisti ja hyväksyi niittosuunnitelman

Yli 500 m³ ruoppauksen tekeminen edellyttää aina aluehallintoviraston (AVI) luvan hakemista. Pienempikin toimenpide tai niitto voi tarvita luvan, jos hankkeesta aiheutuu vesilaisissa tarkoitettuja haitallisia seurauksia yleisesti vesiympäristölle tai yksityiselle, joka ei anna toimenpiteelle kirjallista suostumusta. Vesilain mukaan ruoppauksesta ja kasvillisuuden niitosta on ilmoitettava ELY-keskukselle ja vesialueen omistajalle 30 vrk ennen toimenpiteen suorittamista.

Lutanjärven Suojeluyhdistys laati alustavan niittosuunnitelman syksyllä 2024 ja hyväksytti sen Varsinais-Suomen ELY-keskuksella, joka antoi alustavan niittoluvan loppukesäälle 2025. Suunnitelmaa päivitettiin keväällä 2025 sen jälkeen, kun mökkiläisten kiinnostus asiaan oli saatu selvitettyä.

Lutanjärven niiton suunnittelu ja hyväksymisprosessi toteutettiin Pyhäjärvi-instituutin Satavesi-työpajan ”Satavesi virtaa”-hankkeen yhteydessä. Pyhäjärvi-instituutti toimi hankkeessa asiantuntijatahona ja yhteistyössä Lutanjärven Suojeluyhdistyksen kanssa se päivitti alustavan suunnitelman sekä hoiti lopullisen hyväksynnän ELY-keskuksella. ELY-keskus hyväksyi niittosuunnitelman 6.6.2025. Työ alkoi 14.8.2025.

Tiedotus

Lutanjärven suojeluyhdistys järjesti vesikasvien poistotoimesta tiedotustilaisuuden Rikantilan koululla 20.5.2025, jolloin niittosuunnitelma osallistujien kesken hyväksyttiin. Tilaisuuteen osallistuivat Lutanjärven Suojeluyhdistyksen aktiiviset henkilöt, Pyhäjärvi-instituutin asiantuntija *Jerome Tornikoski*, yksityisrantojen omistajia sekä yhdistyksen jäseniä. Niitosta kiinnostuneita informoitiin lisäksi sähköpostitse, myös niiton aikana.

Lutanjärven vesikasvien poistot kohdistuivat kolmelle järjestäytymättömälle vesialueelle. Näiden osalta niitosta ilmoittamisen hoiti ELY-keskus yleis-tiedoksiantona vesialueiden osakkaille.

Järven hoito niiton avulla

Niitolla pyritään hillitsemään vesistön rehevöitymistä, samalla toimenpiteen odotetaan parantavan veden virtausta järvestä. Yksityistonttien edustojen hoidolla tavoitellaan ranta-alueiden parempaa virkistyskäyttöä, mahdollisuuksia mm. veneväylän tai uimapaikan parantamiseen. Monen mielestä vesikasvien poisto myös parantaa järvimaisemaa.

Niitto toteutettiin 14.-19.8.2025. ELY:n lupa oikeutti niiton alkamisen aikaisintaan 1.8. Nypintää ei saanut aloittaa ennen 16.8. (ELY: ”Vesikasvien juurineen poistaminen tulee sijoittaa virkistyskäytökauden 1.6. -15.8. ajankohdan ulkopuolelle.”)

Valtaosa poistettavista vesikasveista oli kelluslehtisiä lajeja mm. ulpukka ja uistin-vita, mutta myös huomattava määrä järviruokoa poistettiin järvestä. Tavoitteena oli saada työt tehdyksi vielä, kun poistettavat kasvit ovat vehreät. Tällöin saadaan kasvien mukana poistettua eniten ravinteita vesistöstä, ja kasvit saattavat osittain taantua, jolloin saadaan pidempiaikaisia vaikutuksia tehdyillä toimilla. Niitetty alue oli yhteensä lähes 3,5 hehtaaria. Niitto- ja nypintäjätettä vietiin kuudelle niittosuunnitelman mukaiselle läjityspaikalle noin 120 m³.

Lutanjärven Suojeluyhdistys on alustavasti päättänyt, että yleisalueella niitto ja muu kunnostus toistetaan loppukesällä tai syksyllä 2026.

16.9.2024

27.8.2025

Järvi ennen ja jälkeen niiton

*Lutanojan suualue
niiton ja nypinnän
jälkeen*

**Kuvat:Pyhäjärvi-
instituutti**

Antin kone suoritti niiton

Sopimus koneelliselle niitolle tehtiin Sastamalalaisen Antin kone & Kontinane Oy:n kanssa. Valinta tehtiin kolmen eri tarjouksen sekä Pyhäjärvi-instituutin ja Turajärven Suojeluyhdistyksen suosituksien perusteella. Sama yrittäjä oli tehnyt Turajärven hoitoniittoa syyskesällä 2024 ja siirtyi nyt Lutanjärveltä Turajärvelle jatkamaan viimevuotista projektia. Hyvä kokemus saatiin myös Lutanjärveltä. Koneen kuljettaja

kehui Lutanjärveä
mainioksi
niittokohteeksi.

Antin koneen
niittokalusto on
Ruotsissa tehty
Truxor T50-moni-
toimikone, joka on
varusteltavissa kol-
mella eri työpäällä:
niitto-, nypintä- ja
keruupäällä,

*Järviruo'on niittoa
Truxor T50-
monitoimikoneella.*

Niiton jälkeen kone keräsi ja siirsi vedessä olevan niittojätteen rantaan lähelle läjityspaikkaa, josta jäte siirrettiin läjityspaikoille. Nypintäjätteen kone nosti suoraan nypittäväälle rannalle, josta se vietiin läjityspaikoille.

Kone nyppii kasveja juurineen rantavedessä

Niittojätteen keruu.

Jätteen siirto läjituspakoille

Vesikasvien lastaukseen ja kuljetukseen soveltuvaa maansiirtokalustoa oli saatavilla ”omasta porukasta”; *Tuomo Jaakkola* ja *Heikki Kokkomäki* hoitivat talkoilla yhdistyksen niittojätteet lopulliseen läjityspaikkaan. Yksityisrantojen omistajat hoitivat jätesierntonsa itse. Seuraavassa kuvassa kunnostushankkeesta kiinnostuneita mökkiläisiä.

Kiitokset

Lutanjärven Suojeluyhdistys kiittää kaikkia hankkeeseen osallistuneita, talkoolaisia ja *Jeromea* hyvin onnistuneesta projektista!

Kiitokset myös huvila-/mökinomistajille, jotka omilla kustannuksillaan edesauttoivat järven rehevöitymisen hillitsemistä. Yhteen laskettuna yksityisten niittoalue oli huomattavasti suurempi kuin yhdistyksen alueen.

-Matti Jaakkola

Mustaherukan viljelykokemus

Herukoiden viljely on Suomessa alkanut jo 1700-luvulla pienessä määrin. Aluksi kasvatusta perustui luonnosta otettuihin kasveihin. Sitten alettiin käyttää jalostettuja, nimettyjä lajikkeita. Kaikki ulkomailta tuodut lajikkeet eivät kuitenkaan menestyneet Suomessa.

Sotien jälkeen maamme oli köyhä, eikä kansalla ollut varaa ostaa ”etelän hedelmiä”, kuten appelsiineja, banaaneja ym. Silloin taidettiin jopa valtiiovallan taholta mainostaa herukoiden kasvatusta. Esim. mustaherukka onkin vallan mainio kasvi: siinä on runsaasti C-vitamiinia ja lisäksi A- ja B-vitamiineja. Se sisältää myös kivennäisaineita ja pektiiniä. Väitetään, että mustaherukka on erinomaista vilustumislääkettä.

Linnut tietysti syövät marjoja, mutta mustaherukat eivät ole niiden suosikkiruokaa. Luulen sen johtuvan marjojen väristä: ehkä rastaat eivät erota pensaan lehtien alla olevia mustia marjoja. Punaiset marjat näyttävät kelpaavan paremmin rastaille.

Mustaherukkapensaita näkyikin olevan lähes joka torpan pihalla. Tavallisesti pensaat on istutettu kuivalle maalle. Ja usein vieressä kasvaa puita. Selvää on, että näin istutettuja pensaita vaivaa kuivuus, ja marjasato jää pieneksi. Kun noin 10 vuotta sitten ostin mustaherukan taimia, päätin valita kostean kasvupaikan niille. Sellainen löytyi joen vierestä. Joka kevät asensin pumpun jokeen, jolla oli helppo pumpata vettä herukoille. Mustaherukat ovatkin kasvaneet hyvin.

Mustaherukkapensaita pitää myös harventaa. Luin netistä kokeneen viljelijän ohjeen, jonka mukaan pensasta pitää harventaa niin, että puskan läpi voi heittää karvalakin! Harvensinhan minä vähän, mutta ”karvalakkiohjeen” tulkitsin huumoriksi. Nyt olen ainakin osittain samaa mieltä ohjeen kanssa.

Sitten tuli vuosi 2025. En laittanut jokeen pumppua enkä vetänyt kasteluletkuja. Taivaalta tuli vettä riittävästi, tai oikeastaan ihan liikaakin! Pensaat röyhähtivät yli kaksimetrisiksi reheviksi pusiksi. Pensaita näytti olevan aivan liikaa ja liian lähellä toisiaan. Koko herukkamaasta tuli varsinainen viidakko.

Entäpä sitten marjasato? ”Viidakon” reunoilta löytyi isoja marjoja, mutta pensaitten keskellä oli vain reheviä, toisiinsa sotkeutuneita herukkavarsia, joissa ei ollut kuin joitakin satunnaisia marjoja. Olisi pitänyt uskoa karvalakkineuvoa ja katkoa jo varhain kesällä tiheitä pensasvarsia pois.

Pyysin vaimoani ottamaan minusta kuvan minusta tiheään pensasmaan keskellä.

- Tauno Perkiö

Ennen ja nyt

Tätä kirjoittaessani on syyskuun toisen päivän aamu, ja vaikka hetki sitten juuri olin radiosta kuulevinani, ettei maltillinen kielenkäyttö suomeen kuulu, niin ilmeisesti taas kerran pelkästään itseäni on syyttäminen väärästä tulkinnasta. Niin usein kuin huomaakin, että taas tuli sanottua niin kuin ajattelee, eikä ajateltua mitä sanoo.

Ajattelemallakaan se ei kuitenkaan muuksi muutu, että syksy jo saa, vaikka harmaa ei olekaan maa. Pihan vaahteroissakin on vielä täysi vihreys, vaikka keltaisia koivunlehtiä varisee ihan turhan taajaan kaiken aikaa. Kun otsikon aiheesta poiketen tuli aloitettua nykytilanteesta, niin eipä tullut mieleeni, ettei ole montaa päivää siitä, kun *Muistojen bulevardilla* laulettiin “punaiset lehdet vaahterasta alas leijaa”. Se oli ihan ennenaikaista. Sen sijaan olisi voitu esittää, että punertaa marjat pihlajain, sen olen itsekin todennut, vaikka vuodentakaisen valtavan pihlajanmarja- ja omenasadon jälkeen tänä vuonna ei tule olemaan tietoa kummastakaan.

Jos tällä kertaa tulikin aloitettua nykytilanteen mukaisesti, niin heti seuraavana radiossa todettiin, että presidentti Kekkonen syntymästä on kulunut 125 vuotta. Melkoisen vanhoja löytyy kyllä omakohtaisista muistoista, kun esimerkiksi oman koulutieni aloituksesta tänä syksynä on tullut kuluneeksi 80 vuotta. Jos on koulutukseni jäänyt vaatimattomaksi, sellainen oli ainakin koulutie, ja nyt kun koulua ei enää ole, käytettävissä olisi tie, jota poluksi ei tunne kuin nimestä.

Myös postinkulku on muistini aikana kokenut jos jonkinlaisia muutoksia. Siitä olen jo kertonutkin, mitä se oli 50-luvulla, kun se vaihtui kiskoilta kumipyörille. Sikäli nyt on palattu vanhaan, tai oikeastaan sitäkin vanhempaan, ettei koko kunnassa enää ole varsinaista Postia. Postitoimistoja kun aikanaan oli jopa viisi, ja niiden numerot sentään edelleen ovat käytössä. Ennen postitoimistoja Lapijoella tavallaan asiamiespostina toimi Eurajoen Osuuskaupan Taipaleen myymälä. Pyhäaamuisin kauppiaspari suoritti halukkaille lehdenjakoa, ja meitä paikallakävijöitä kyllä oli. Ikimuistoinen tapaus kerran oli, kun läheinen isäntämies haluamansa saatuaan teki lähtöä, mutta jakajan huomautettua “Länskärin” tulosta myös, tämä totesi, että “jaa juu - se o hyvä pesävirikett, ko siin ei ol mittä tuarei uutissi.”

Jossain vaiheessa sain idean, että jospa saisin kyläläiset innostumaan vuorottaisesta hausta. Sekin toimi aikansa ihan hyvin, mutta sitten *Pesosen (o.s. Leino) Anja* otti homman saaden siitä pienen lisätienestin. Sitä en tiedä maksoiko Posti sen, vaiko lehdet, ennen oman varhaisjakelun aloittamista. Seuraava vaihe onkin sitten se, kun tämä palvelu loppuu paperilehtien tilauskannan pienentyessä alle kipurajan.

Kun postinjakajien saivat auton työnantajalta, siinä olit ratti oikealla, ja minäkin olen saanut kehotuksen siirtää laatikko tien toiselle puolelle. Samoilla sijoilla se nyt kuitenkin on ollut jo 80 vuotta. Tiesin auton tulevaa samaa tietä takaisin, ja ajattelin voivani odottaa postiani vartin kauemmin. Ja siinä vaiheessa, kun posteljooni sai Koulupolun käyttöönsä, laatikkoni olisi taas ollut väärällä puolen tietä. Kun nyt itsekin Kaapon Kaikua olen 30 vuotta jakanut ja kaikille laatikoille ainakin 120 kertaa pysähtynyt, niin laatikot ja niiden sijoittelu ovat saaneet sekä arvostusta että arvostelua. Tai mikäli oikein rehellisiä ollaan, silloin kun kaikki on hyvin, se on tavallaan luonnollista. Muutamia sellaisia tapauksia minunkin reittini varrella on, että pakosta tulee mieleen, ettei postikuskin kannalta asiaa lainkaan ole ajateltu.

Postilaatikolla käydessäni katse aina viivähtää naapurin “puupellolla”. *Jussi Koskisen* istuttama koivikko on vuodelta 2000, ja vaikka hänelle totesin, että minä saatan nähdä siinä komean metsän, niin, enpä olisi uskonut, että sitä metsää on 25 vuoden kuluttua edessään olevan suuren sähkölinjan lankojen yläpuolella jopa enemmän kuin alla. Oma laatikkoni siitä metsänkasvusta myös kertoo, vaikken pystytysvuotta tiedäkään. Silloin pehmeästä sannasta männynsiemen on löytänyt kasvualustan, jolle kasvanut puu laatikkoa kallistaa.

